

«Στα μόλις δεκαεπτά»

Το ρολόι έδειχνε μία παρά είκοσι τα μεσάνυχτα. Άλλο ένα βράδυ που περιφερόμουν στη πόλη δίχως σκοπό ή αιτία, με τη μόνη συντροφιά ένα ζευγάρι ακουστικά κι ένα πακέτο τσιγάρα. Ο ουρανός εκείνης της νύχτας ήταν πανέμορφος. Χιλιάδες αστέρια έλαμπαν για χάρη του. Έτσι εκείνος με την βοήθειά τους έδειχνε πιο όμορφος από ποτέ.

Εγώ βέβαια ήμουν πολύ ταραγμένος για να ασχολούμαι με τα άστρα. Είχα μόλις τσακωθεί άσχημα με τους γονείς μου. Ήταν ένας από αυτούς τους καυγάδες που όταν τελειώνουν καταλήγεις μόνος σου στο δρόμο νιώθοντας μία μεγάλη απογοήτευση ακόμη και για τους ανθρώπους που σε δημιούργησαν.

Αυτό ήμουν εγώ λοιπόν, ένα έφηβο αγόρι που περιφερόταν στη γειτονιά της Ροτόντας με μάτια βουρκωμένα. Περπατώντας είδα μία στάση λεωφορείων. Κάθισα, έβγαλα ένα τσιγάρο και με μηχανικές κινήσεις το άναψα κι άρχισα να το καπνίζω. Ήξερα πως δεν μου έκανε καλό μα ήταν από της στιγμές που το χρειαζόμουν. Άλλωστε η ηθική σταματά εκεί που ξεκινούν τα ψυχολογικά.

Λίγα λεπτά αργότερα εμφανίστηκε ένας γέρος και κάθισε δίπλα μου. Η ώρα ήταν μία το χάραμα έτσι το θέαμα μου φάνηκε αρκετά περίεργο. «Με συγχωρείτε» είπα «Το τελευταίο λεωφορείο πέρασε γύρω στις έντεκα. Άδικο θα περιμένετε». Τότε εκείνος με κοίταξε με ένα βλέμμα που απ' όσο διέκρινα ήταν σίγουρα πονεμένο. «Δεν περιμένω τίποτα» είπε με μία φωνή σχεδόν θυμωμένη. Τον κοίταξα παραξενευμένος μα δεν είπα τίποτα. Τι να έλεγα άλλωστε;

«Γιατί καπνίζεις;» Άκουσα μία φωνή αυτή τη φορά σίγουρα θυμωμένη. Εκείνη τη στιγμή το βρήκα αστείο όλοι μου κάνουν την ίδια ακριβώς ερώτηση. Έτσι αφού πρώτα χαζογέλασα απάντησα «Γιατί ποιόν ενοχλώ;» «Όσους σε αγαπάνε μικρέ». Ακούγοντας εκείνη τη φράση τον κοίταξα με τέτοια περιέργεια που μάλλον τον παρότρυνα να συνεχίσει.

«Σε αυτήν ακριβώς την στάση, αρκετά χρόνια πριν, γνώρισα τη γυναίκα μου. Ήταν το πιο όμορφο πλάσμα που είχα δει. Φορούσε ένα κίτρινο εφαρμοστό φόρεμα που τόνιζε τη κάθε της καμπύλη και τα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε έναν ψηλό, αυστηρό κότσο. Ήταν αναμφισβήτητα υπέροχη. Θυμάμαι να σκέφτομαι ότι αν δεν την αποκτούσα θα πέθαινα. Έτσι της έπιασα τη κουβέντα και πριν καλά το καταλάβω βρεθήκαμε παρέα σε ένα καφέ, που ήταν κάποτε λίγο πιο κάτω από εδώ. Εκεί ήταν που τη γνώρισα καλύτερα. Μου φάνηκε πανέξυπνη, με μία ιδιαίτερη αλλά ταυτόχρονα υπέροχη αίσθηση του χιούμορ. Ήταν σίγουρα μοναδική. Το μόνο της ελάττωμα; Κάπνιζε τόσο πολύ. Στην αρχή έβρισκα αισθησιακό τον τρόπο με τον οποίο ακούμπουσε το τσιγάρο στα χείλη της μα όσο την ερωτεύομουν τόσο δεν το άντεχα. Άρχισα να ανησυχώ. Πολλές φορές προσπάθησα να το κόψει μα εκείνη δεν άκουγε. Τέλος πάντων ας μην στα πολυλογώ, παντρευτήκαμε κι έναν χρόνο μετά κάναμε μια κορούλα. Μα όπως όλα περνούν έτσι και η ευτυχία. Είμασταν στα μόλις δεκαεπτά χρόνια γάμου όταν μάθαμε ότι εκείνη έπασχε από καρκίνο του πνεύμονα». Η φωνή του ηλικιωμένου άντρα έσπασε μα δεν σταμάτησε να διηγείται την ιστορία.

«Πάνε επτά χρόνια απ' τον θάνατό της. Επτά χρόνια που πονάω. Εγώ, όχι εκείνη. Ξέρεις, το να πεθαίνεις είναι εύκολο, απλώς φεύγεις. Το πρόβλημα είναι σε αυτούς

που μένουν. Πρέπει να ζουν πονώντας, κι ελπίζοντας ότι ίσως κάποια μέρα ξαναβρεθούν με τον αγαπημένο τους σε έναν άλλο κόσμο, πολύ διαφορετικό από αυτόν που ζούμε». Ο άντρας σηκώθηκε κι αφού σκούπισε τα δάκρυά μου είπε « Μην είσαι τόσο εγωιστής».

Καθώς τον έβλεπα να χάνεται στο σκοτάδι κατάλαβα πως η ώρα ήταν ήδη δύο τα ξημερώματα. Αποφάσισα να γυρίσω σπίτι. Στον δρόμο, πλέον συνειδητοποιημένος, πέταξα ολόκληρο το πακέτο με τα τσιγάρα. Στα μόλις δεκαεπτά μου χρόνια, είχα αποφασίσει να μην ξαναβάλω τσιγάρο στο στόμα μου.